

О П Р Е Д Е Л Е Н И Е

№ 18494

за изменение в частта за разноските

гр. София, 01.10.2024 г.

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 66
състав**, в закрито заседание на 01.10.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

като разгледа дело номер **4004** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 144 от АПК във вр. с чл.248 от ГПК.

С Решение № 7509/04. 06. 2024 г. постановено по настоящето дело, съдът е осъдил Българска народна банка да заплати на П. Д. Й., И. П. Й. и Д. П. Й., наследниците на починалия П. И. Й., конституирани като ищци по делото на основание чл.227 от ГПК, обезщетение за имуществени вреди в размер на 5 624,38 лв., ведно със законната лихва от 20.06.2017г., претърпени в периода от 25. 07. 2014 г. до 06. 11. 2014 г., в резултат на извършено от БНБ нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в „Корпоративна търговска банка“ АД, в императивния срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл. 1, пар. 3, буква „i“ от Директива 94/19 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити, като отхвърлил иска в останалата част, за разликата над 5 624,38 лв. до 8 000 лв., както и за периода извън 25.07.2014г. до 06.11.2014г. С посоченото решение съдът е отхвърлил предявеният иск за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 30 000,00 лв., както и иска за законната лихва върху обезщетението за неимуществени вреди от 30 000 лв., а именно сумата от 8867,52 лв., изчислена за периода от 25.07.2014г. до датата на предявяване на исковата молба – 20.06.2017г., като неоснователен и недоказан.

Решението е връчено на ответника на 10. 06. 2024 г.

С молба от процесуалния представител на ответника, постъпила в съда на 24. 06. 2024 г., се иска изменение и допълване на решението в частта му за разноските, тъй като се счита, че съдът не се е произнесъл по направеното редовно искане за заплащане на разноски.

Съдът е изпратил копие от молбата на ответника до ищеца по настоящето дело, връчена на пълномощника му на 27. 06. 2024 г., от когото в указания срок е представен отговор, с доводи за неоснователност на молбата..

Съдът като взе предвид, че така подадената молба, е подадена в срока за обжалване на

решението, намира че същата е процесуално допустима.

Разгледано по същество, съдът намира, искането за допълване и изменение на решението в частта за разносните за неоснователно.

С мотивите на решението си, съдът, съобразно действащата към момента на подаване на исковата молба норма на чл.10 ал.2 от ЗОДОВ (Нова - ДВ, бр. 43 от 2008 г., в сила от 30.05.2008 г.) е приел, че на ответника не се дължат разноски в производството, доколкото исковата претенция не е изцяло отхвърлена, както и съобразявайки приложимата правна уредба в частта за разносните на ответника. Съдът поддържа становището си, че на ответника не се дължат разноски, поради липса на законово основание за присъждането им.

Нормата на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ /нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г./ е неприложима в настоящето производство, съгласно § 6, ал.1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ /ДВ, бр. 94 от 2019 г./, който предвижда приложение на закона за иски молби, подадени след влизането му в сила.

Разгледаният в настоящото производство иск е предявен с искова молба от 20. 06. 2017 г., т. е. преди изменението на закона.

С молбата на ответника от 24.06.2024г., в частта ѝ относно искането за изменение и допълване на решението в частта за разносните, не се сочат обстоятелства, които съдът не е взел предвид при постановяване на решението си и с оглед горепосочената разпоредба, съдът намира, че искането за изменение и допълване на решението в частта за разносните е неоснователно, а постановеното съдебно решение следва единствено да се допълни в диспозива му, като съдът отхвърли претенцията на БНБ както за заплащане на адвокатско възнаграждение, така и за останалите разноски по делото.

В разпоредбата на чл.10, ал.2 ЗОДОВ в приложимата редакция, която е специална уредба по отношение на нормите на чл.143 АПК и чл.78 ГПК, законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявените икове, на ответника се дължи заплащане на възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв или юрисконсултско възнаграждение, ако е бил защитаван от юрисконсулт.

-Липсата на изрична уредба по този въпрос не е празнота в правото, която следва да се запълни по аналогия на закона чрез прилагането на норми на АПК или ГПК. Това е така именно поради наличието на изричната уредба по този въпрос в чл. 10, ал.2 ЗОДОВ по отношение на едната страна в производството - ищецът.

-В подкрепа на тези изводи, че българският законодател изрично е ограничил чрез специална уредба финансовата тежест, която следва да понесат ищите по исковете за вреди на основание чл.1, а.1 ЗОДОВ, е и даденото тълкуване от Европейският съд по правата на човека за правото на достъп до съд по чл.6, т. 1 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи - решението от 12 юли 2007г. по делото С. срещу България, в което освен другото съдът е приел, че : "от практическа гледна точка налагането на съществена финансова тежест след приключването на процедурите може да играе ролята на ограничение на правото на достъп до съд...", "останалите разноски също не следва да съставляват неразумно ограничение на правото на достъп до съд." - т. 54 и т. 59 от мотивите на решението. Следва да се посочи, че именно след постановяване на това решение, е приета редакцията на чл.10, ал.2 ЗОДОВ –с ДВ брой 43/2008г.

В допълнение, възнаграждението на адвоката, заплатено от ответника по иска, не съставлява „разноски по производството“ по смисъла на чл.10, ал.2 ЗОДОВ. На

въпроса дали възнаграждението за процесуално представителство, платено от ответник по иска за адвокатско възнаграждение или възнаграждение на юрисконсулт представлява „разноски по производството“ по смисъла на чл.10, ал.2 ЗОДОВ, следва да се даде отрицателен отговор. В чл. 10, ал.3 ЗОДОВ законодателят е предвидил хипотезите, в които ответникът може да бъде осъден да заплати на ищеца държавна такса, разноски и възнаграждение на адвоката или юрисконсулта за процесуално представителство, ако искът бъде уважен изцяло или частично. Законодателят идентично е разграничил - като е посочил отделно възнаграждението за един адвокат от разноските по производството в текстовете на чл. 143, ал. 1 АПК и в чл. 78, ал. 1 ГПК. Следва да се отбележи, че друг извод не следва и от съдържанието на чл. 75 и 76 ГПК - разноските по производството са такива за свидетели и вещи лица и касаят разходи, необходими за извършване на процесуални действия по искания на страните (чл. 76 ГПК), т.е. разноски за събиране на доказателства в хода на съответното съдебно производство и които се определят от съда.

В заключение, в приложимата редакция на чл.10 от ЗОДОВ не е предвидено изрично възстановяването на разхода за ползваната от ответника по иска адвокатска услуга или заплащане на юрисконсултско възнаграждение в негова полза, в хипотезата на отхвърляне на иска за отговорност за вреди, а норми по АПК или ГПК, уреждащи в тежест на ищеца дължимост на такова възнаграждение, са неприложими според настоящия съдебен състав.

С оглед гореизложеното и на основание чл.248, ал. 3 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 66 състав,

О П Р Е Д Е Л И :

ОТХВЪРЛЯ молбата на Българска народна банка, за изменение и допълване на Решение № 7509 / 04.06 2024 г. по адм.д. № 4004/2018г. по описа на Административен съд София – град, в частта му за разноските.

Определението подлежи на обжалване с частна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 7-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: